
SANKT OLAV

St. Olav utkommer en gang ukentlig. — Abonnement både for Inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig, i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, — for utlandet tillegg av vedkommende lands avisporto. Opsigelser må være Ekspedisjonen i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. — Annonser må være innsendt innen mandag aften. — Manuskript innen fredag aften.

INNHold: „Kristi kjærlighet nøder oss!“ — Be og arbeid! — Til Sigrid Undset. — De to hellige Thereser. — Eukaristisk kongress i Kjøbenhavn 1932. — Fra Vikariatet. — Herhjemme — og derute. — Oversikt fra lokalforeningene.

ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO - TELEFON 23743

RETT + OG + SANNHET

„Kristi kjærlighet nøder oss!“

Pave Pius XI's siste rundskrivelse av 3. mai 1932.

Den nye rundskrivelse, som begynner med de skjønne ord: «Caritate Christi compulsi», er helt gjennomstrålet av Kristi kjærlighet.

Allerførst fremhever paven med stor glede og tilfredshet den mottagelse som er blitt hans oprop av 2. oktober forrige år, hvori han manet til et kjærlighetens hjelpende korstog, til del. Men samtidig konstaterer han med smerte at de onder, som menneskeheten lider under, stadig utbreder sig mer og mer i sterkere og sterkere grad, og ser i det stigende begjær etter jordiske goder grunnen til dette.

De revolusjonære partier drar fordel av nødstilstanden, og utfolder stadig skamløsere og skamløsere gudløshetens og religionshatets banner, idet de forbiner kampen mot Gud med kampen for det daglige brød. De bruker alle midler for å nå sine djevleske mål. Tidligere var de gudløse spredte mellom mengden; i våre dager danner de i alle land en velorganisert og sammenfømret hær, som ved hjelp av de hemmelige selskaper stadig vokser og stadig blir overmodigere, som kunde de med sine gudsbespottelser bringe de vidunderlige harmonier til å tie, i hvis toner skapningen priser Skaperens verk. Den hellige Fader finner dog i tankene på Guds og Kirkens lovede triumf og på den Helligånds synlige virke i det kristelige liv, i den katolske aksjon, kraft for sig og sine barn. Allikevel vil han løfte sin stemme til forsvar for de under føtter trådte menneskelige og guddommelige rettigheter, fordi det gjelder om å bevare menneskene for Guds straffedom. Og derfor

kaller den hellige Fader på alle folk — maner dem til å opgi den lave egenkjærlighet og forene sig til en eneste front mot Guds og menneskehetens fiender. Alle kristne må være de første til å danne et slikt forbund, ti enkeltvis kan selv de trofasteste medarbeidere ikke yde meget. Faren truer oss alle og søker å undergrave enhver sammenslutning og autoritet, og først og fremst den, som bygger på troen. I denne kamp for religionen og den sociale fred er alle tillatelige menneskelige midler brukbare.

Bønnens makt.

Men i bevisstheten om, at så forferdelige tilstande ikke lar sig utrydde ved menneskekraft alene, viser den hellige Fader oss de to overnaturlige midler, som den guddommelige Mester har uttrykt i ordene: «Disse (onde ånder) lar sig kun utdrive ved bønn og faste.» Her peker Paven uttrykkelig på bønnens makt, som ifølge Kristi forjettelser skjuler guddommelige virkninger i sig. Og som stillingen er nu, bærer allerede selve bønnen bønnehørelsen i sig, ti hvor der bedes lever Gudstanken ennå på jorden, og dermed er i sig selv gudløsheten og vantroen slått tilbake. Kirkens uophørlige bønn vil nå til selve røttene på de nuværende vanskeligheter og ødelegge dem, og dermed åpne veien til den så lenge ønskede fred. Og med bønnen må boten forbinne sig — den kristelige botens ånd og den kristelige botens gjerning, slik som de Hellige alltid utøvet den på sine hjerters tilskynnelse efter Mesterens bud.

Boten bringer fred, fordi den skjenker de opriktig angrende den indre fred som verden ikke kan gi, og som er en hemmelighet, slik som den hellige fattige fra Assisi, der bar Frelserens sår på sitt uttærede legeme, forkynte det.

Anordninger for Jesu-Hjerte-festen.

Den siste del av rundskrivelsen er viet ganske bestemte forordninger og faderlige formaninger. Kan vi, ærverdige brødre — skrives der — finne nogen bedre anledning til å forene oss i bønn og faste enn den sig nærmende Jesu-Hjerte-fest? Derfor har vi forordnet at i all fremtid skal der årlig på denne dag i alle kirker holdes offentlige bodsgudstjenester for alle de krenkelser og sår som tilføies det guddommelige hjerte. Festen skal for hele kirken være en dag til bønn og bot. Moderkirkens barn bør i skarer ile til Herrens bord og tilbe det hellige Legeme, som den dag skal være utstillet i kirkene. Den allerhelligste Jomfru skal anropes om å få frembære sin mektige forbønn for oss, for de enkelte såvelsom for familiene, for hjemmene, for Kirken, for Kristi statholder og de andre overhyrder, som bærer ansvarets tunge byder, for de troende og de villfarende brødre, for de vantro og for hedningene — ja selv for Guds og Kirkens fiender, så de omvender sig og ber for den stakkels menneskehet. Og denne bønnens og soningens ånd må dvelen lenge hos de troende. Under hele Oktaven bør offentlige bøinner og andre fromme andaktsøvelser forordnes av eder, ærverdige brødre, etter de stedlige forhold, for at vi kan finne barmhjertighet og nåde og hjelp i tidens fylde.

De troende bør i hele denne oktav holde sig borte fra alle offentlige forlystelser og alle ellers tilladte fornøielser. De velstående bør i den kristne forsakelsens ånd innskrenke sitt forbruk og la de fattige tilflyte frukten av disse ofre, ti også almisser er et utmerket middel til å påkalle den guddommelige barmhjertighet. De fattige som prøves så hårdt ved mangel på arbeid og brød må opofre de savn som de svære tider og den sociale elendighet pålegger dem. Det guddommelige forsyn har jo i sin ufattelige, men alltid kjærlige visdom, bestemt også disse prøvelser for dem. Derfor må de ta imot fattigdommens byrde, selv om den blir ennu mer trykkende gjennom den trengsel, som nu er kommet over alle. Måtte de kunde løfte sig op til Kristi kors og minnes, at selv om arbeidet hører til en av livets største verdier, *var det dog Guds tålmodige kjærlighet og lidelse som forløste verden.* Måtte de finne trøst

i den tanke, at deres ofre og lidelser, båret i kristelig sinnelag, fremskynder tiden for forbarmelsen og freden. Jesu guddommelige hjerte kan umulig forbli urørt av sin Kirkes bønn og offer — det vil til sist si:

«Din tro er stor — Dig skje som Du vill!»

Be og arbeid - !

Når man skal sammenligne bønner med arbeidet er mange tilbøielige til å gi bønner den fornemste plass fordi den umiddelbart forener sjelen med Gud. Og man kan til inntekt for dette syn ta Herrens ord til Martha: «Maria har valgt den beste del!» Derfor ser vi også at alle fromme sjeler søker sin glede i bønn, og når om hverdagene ens arbeidskraft er blitt tatt fullstendig i bruk — så kommer søndagen med sin uendelig velgjørende hvile, hvor messebesøket og bønner er den kjæreste beskjefgelse.

Men dermed være det ikke sagt at et liv utelukkende i bønn er det beste for *alle* mennesker og Gud det mest velbehagelige. For langt den største del av menneskene — etter de forhold som de er født i og etter karakteranleggene og etter de talenter som de har fått betrodd — lyder kallet på å skulle leve i verden og der virke til større gavn, enn om de var i et kloster. Det er en ganske feilaktig opfattelse at kun klostrene er planteskoler for helligheten. Da ordensfolk lever i et snevrere samfund er det ganske rimelig, at man der er mer opmerksom på overordentlige dyder, og disse dyder blir gjennom levnedbeskrivelser kjente i en større krets — men sikkert er det — at i den verdslige stand blomstrer der mange sjeler som skjulte violer — ukjente, navnløse — hvis hellighet kan være like så stor som mange av dem, hvis navn løftes op på altrene og anropes der.

Å kjempe den gode strid, å vente tålmodig og bevare troen på Gud midt i et vanskelig anstrengt daglig liv med kamp for det daglige brød — kan ofte være langt strengere enn livet bak murer med klausur — men vi vet også at jo mer et menneske kjemper, og jo mer han gjør sig umake, desto større blir hans lønn og desto mer strålende hans krone.

Det katolske fromhetsideal vil at arbeid og bønn alltid skal være inderlig forbundet med hverandre, men desverre gis der i det praktiske liv mange troende som mangler denne harmoni og vel ber flittig, men hvad kjærlighet, tålmodighet og rettfærdighet angår i sitt sedelig-sociale liv har store mangler å opvise. Verden er straks rede med sin kritikk av slike mennesker — men det er ikke bedre å glemme bønner helt for bare å gå op i de jordiske ting.

Verden trenger både Marthaer og Mariaer, og man må alltid huske at hendene har to oppgaver: å røre sig i arbeid og folde sig til hvile i bønn. Når begge ting passes kommer der orden i tilværelsen og menneskene får fred.

Til Sigrid Undset^{*)}

på 50-årsdagen 20. mai 1932.

Av Lars Eskeland.

Heil og sæl deg, gjæve Sigrid skald.
I morgonsol slær flagget ut sin vene fald,
og med ein vårvind varm det fyller seg.
Her kjem me so frå fjell og strand,
frå utøy og avdal, frå heile vårt land,
og helsar og takkar og hyller deg.

D'er Noreg som helsar si hævaste dotter
og takkar for alt det som godt er:
for dikt og for dåd, for hugkveik og styrke,
for ljøsveg du la gjenom tidene myrke,
for alt det du var og alt det du gjorde
for heimane mange og heimen den store,
for landet og lyden du bar i din hug
og tente med lyvjande hævleik og dug.
Du lyste med kyndlar so høge og klåre,
at langt dei rekk utum grendene våre,
som fyrtårn med ljøsvenger lange
i natti, til siglarar mange.

Av sæla eit morshjarta bankar
når mannjamt um dotteri sankar
seg folket i frygd
frå grend og frå bygd
og takkar for hjelp og for råd,
for lækjing og vaking og offerdåd.

Kven undrast då på at Noreg smiler
og femner deg, so du kviler
i hennar moder-armor.
Eg trur du doggast um augnekvarmar
når du ser at folket ditt fagnar deg,
so det lyvjar og magnar deg.
For di større sak ein tener,
di meir treng ein varme og vener.
Og du hev kome oss so nær,
du hev vorte oss so kjær:
Du tener det største og beste
og rører kje ein finger til å tekkjast dei fleste.

Kor hev du det frå, dette høgreste mod,
all sanningshunger, all eld og glod?

Ei gudgjevi gåva, ein levande arv
du vakta og vyrdsla som best ein tarv.
Ein *lagnad* me hev med lange røtene,
han vart lagd oss for føtene;
me formar han med viljande hand,

*) Dette dikt henter vi fra «Bergens Tidende».

«St. Olavs» red.

med hjelp frå vondt eller godt, til løysing eller band,
so det frametter ber
på oppgangs- eller nedgangs-ferd.

For ikkje far din på leit yver dalar og rindar,
på steinut veg, mot dei høgste tindar,
der Soga med staven sin stod
og målet for ættene lyste og lo?

Sat du ikkje stundom på armen hans
og klengde deg i otte og von til barmen hans?

Frå myrknande skyer det brann og lynte.
Men midt i skyi seg krossen synte,
med kyrkja som stod på berget fast
alt medan tora braka og brast.

Men far din gjekk frå deg, og du stod der att.
Du kjende det vel som ei myrknande natt.
Kor skulde du no få utsyn ifrå?
Kor skulde du snu deg, kor skulde du gå?

So storma du inn i vår eigi tid,
ho gav deg sin drykk med heidendom i.
So drakk du av drykken, ei blanding frå Hel,
som aldri i æva kan stetta ei sjel.

Du ynskte deg livskveik og livsforklåring,
og fekk berre ørska og hildring og dåring.
I staden for himmel og stjernor og sol
eit gapande tomrom i hugen seg ol,
med tærande sut og øgjeleg kvida,
ei nådelaus fylgja som gjekk ved di sida
og lo åt din lengsel den kaldaste låt,
med avgrunnsdjup spott
til alt som din barnehug sa deg var godt.

* * *

«Gud er kjærleik», gamal visdom segjer.
Men kor er han? Stødt han løyner seg og tegjer,
og av gode grunnar. Ingen såg han, —
utan liv i myrkret låg han.
Men du livsens meining finn,
og du fram til sanning vinn,
når du gamle visdoms-ordet nett snur um,
og gjev all vår røynsla i ein samla sum:
Kjærleiken er Gud, — *elskhug, det er liv,*
rette paradís for mann og viv.

Og du såg at denne læra
ho var god — og lett å bera.
Var ein ikkje frisk og ung?

Men ein dag vart denne glade visdom tung,
dødsens tung, — og rivna sund i
lynklar skimt av *finis gloriae mundi*.
For du såg alt kjøt er høy:
snart me visna må og døy.

Ljoset i veldige bårer brynste seg
so Jesu Kristi kyrkja synte seg,
den heilage, den ålmenne, den eine,
med sanningi heile, usvikeleg reine,
grunnfest i ævor og utalde år,
grunnfest på berget som alltid står.
*Tryggast ho er i storm og båra,
friskast når mest ho vert såra.*

Der du i tru
feste ditt bu,
derifrå krafti du fær
til alt det du gjer.

Ingenting vermer som altar-elden,
likt både morgon og seine kvelden.
Men ljuset med livskrafti strålar frå Han
som stridde mot dauden og vann,
so alt ikring Drotten med lovsong sviv:
«Han sigra og vann oss det evige liv.»

Ætti han gjer til si utvalde brud,
som rein og budd i sitt heilage skrud
stig fram for Gud.

* * *

Syng gjer alle hjarte-strenger,
sjeli lyfter sine venger,
og du ser frå høge tind
yver mannavet vide,
yver alle straumar stride
du i ættarlivet finn.

Tusen storverk mannen bygde,
all si framtid traust han trygde
med sin tanke, med si hand, —
vilde upp til himmels stiga,
lét seg ned til avgrunns siga,
søkte fred — og aldri fann.

Livet ned til roti rotna,
alle voner sunder brotna,
allting seig i grus og grav.
Men då kom han, himmelkongen,
yver jord let englesongen,
som hev aldri tagna av.

Då var himmelstigen funnen,
avgrunns-draken yvervunnen,
frelsa kom då Gud vart mann.
Og frå krossen der han blødde
livsens vatn kring verdi flødde
og i djupe straumar rann.

Myrkret då for ljuset rømer
audn og engjar grørnæmt blømer
i ein fager folkevår.
Andens eld i hjarto fengjer.
Livsens ord på strålevenger
ut til heimsens endar når.

Lekkjor brest og murar rivnar,
folk og ættar atter livnar
der som Jesus Krist dreg inn.
Med sin ljose vitneskare,
som frå land til land hev fare,
Guddoms mannen siger vinn.

Dagen yver Noreg druste,
havet song og skogen suste
i den sæle morgonstund
då i bøn lå kjempor sterke
og frå strandi Kristi merke
spegla seg i fjord og sund.

Dei som drøymde sælt um Balder,
fekk frå Krist ein gullan-alder
i hans sterke venelag.
Tunga vart ei vigsla klokka,
som med reine tonar lokka
folket til den nye dag.

Allting fell som *menner* bygde,
allting står som *Herren* trygde,
og kvart minste ord han sa.
Usæl den som upp seg rette
og sin eigen bygning sette
og sa nei til Kristi ja.

Ende fekk dei gode tider,
og i tunge harde rider
sprengdest Kristi kyrkjelyd.
Aldri såg me verre vande
enn då einskap i Guds Ande
byttest um med våpengny.

Og for all den spillte nåde
heimen skjelv i ovstor våde
og i vonlaus kvida brenn.
Kann med tol me tyngsla bera,
og av Kristus *lydnad* læra,
Herrens dag på nyom renn.

Når me lyfter våre hender,
når med bøn og bot me vender
oss til Gud um hjelp og råd, —
då vil Pinse-Anden fløda,
folk og tungor atter gløda
til ei tid med dag og dåd.

Krossen vert vårt sigers-merke,
altar-elden gjer oss sterke,
Kristi kyrkja samlar inn
alle til den store eining
som i Herrens frelsar-meining
strider vel og siger vinn.

Ordforklaringer:

l y v j a : styrke, gi helbred; m a g n a : styrke.

De to hellige Thereser.

Efter A. Saudreau i «La Vie Spirituelle».

Gud har skjenket sin Kirke to helgener av samme navn, som begge blir like høit elsket og æret: Den spanske Therese av Avila og den franske Therese de Lisieux. Den første som med rette bærer tilnavnet: la Doctora, har fått i oppdrag å skulle oplyse og veilede de som skal belære andre — i den annen — den «lille blomst» — har Gud villet vise oss en vei som fører op til kjærlighetens øverste tinde.

Er der nu forskjell på det som disse to vidunderlige helgener har bragt oss eller stemmer det — så forskjellige som de ellers personlig er — overens? Svaret må bli et ubetinget *ja*: likhetspunktene er mange og iøynefallende. «Fullkommenhetens vei» som den spanske Therese anviser, og den franske Therese «lille vei» går gjennom de samme steder for å nå det samme mål. Og konfronterer man dem ansikt til ansikt, vil man se hvorledes de gjensidig utfyller og kompletterer hverandre.

I.

Den spanske Therese.

For den spanske Therese er kjærligheten det første og største bud: fra man begynner å be skal man be om kjærlighet, og skal man utøve kjærlighet fordi man i bønner nærmer sig Kristus og skal leve hans liv. Derfor vil hun «at man atter og atter vender tilbake til Kristi lidelse, kilden til alt godt.» «O min sjels Herre — jeg har ikke ord for å uttrykke hvad du gjør for de som betror sig til dig». I sin «Chemin de la Perfection» — veien til fullkommenhet — pointerer hun stadig *forsakelse* som grunnlaget for all åndelig utvikling: «Alt avhenger av den fullstendige forsakelse» — sier hun. Alle hennes «døtre», som boken er skrevet for, «må særlig arbeide på — som det viktigste av alt — å undervinge sin egen vilje», fordi de ellers ikke kan opnå «den hellige åndens frihet som tillater sjelen å fly til sin Skaper — vær opmerksom på selv de minste ting som kan hindre eder i å komme til Gud — be Ham om hjelp til den stadige kamp imot oss selv!»

Ydmykhet må forbindes med forsakelse: «det er to søstre som ikke kan adskilles. De to av Kristus så høit elskede dyder som alltid var hos Ham. Den som eier dem kan dra i kamp mot alle helvedes makter, og mot verden og alle dens fristelser. Han har intet å frykte, ti Himmerikes rike tilhører ham. Disse dyder er i den grad ett med den person som eier dem, at han ikke tror å ha dem — han arbeider stadig på å opnå dem og utvikle dem i sig — men hvilken dårskap av mig å ville forsøke på å beskrive ydmykelsen og forsakelsen efter at vår Frelser har helliget dem ved sine lidelser!»

Efter Frelserens eksempel skal vi forsake — og hvorledes? «Det første vi må gjøre er å gi avkall på all kjærlighet til vårt legeme — det er slik, at jo mer

vi pleier det, jo mer forlanger det. Det elsker å bli godt behandlet, så det kan herske over vår stakkars sjel og hindre den i å nå frem. Vi må overvinne det, og med Guds hjelp kan det lykkes — når vi ber vår Frelser om denne hjelp.» St. Therese taler alltid om hvor nåden er nødvendig for å kunne betvinge legemet — selv kan vi ikke gjøre det, men når den guddommelige godhet ser våre ærlige anstrengelser kommer den os til hjelp. Hun anbefaler især den «indre forsakelse» som gjør alt det annet fullkomment og fyller oss med glede. Den består i alltid å gi avkall på sin vilje og sine ønsker selv i småting — ikke å

Den spanske Therese.

tenke på sig selv og sin tilfredsstillelse — opøve sig i å handle stikk imot sin vilje. «Dersom I, mine søstre, litt efter litt utøver dette uten selv å vite hvorledes, kommer I etterhvert til fullkommenhetens tinde. Men er det ikke for strengt å si at I aldri skal tillate eder nogen tilfredsstillelse av nogen art? Jo — hvis man ikke samtidig kunde peke på alle de gleder som følger med forsakelsen, de fordeler og den sikkerhet som den gir allerede i dette liv.»

Ydmykhet må føies til forsakelse — «vi må bønnfalle Frelseren om å få den sanne ydmykhet» — for kun Kristus kan gi oss den som Han gir oss krefter til å betvinge vårt legeme. Dette er hennes stadige lære.

Men hun krever meget mot: den fryktsomme, som når han legger hendene på ploegen ser sig tilbake, finner ikke Guds rike. Men samtidig hevder hun at selv ikke de tapreste sjeler kan stole på sitt eget arbeide, men ene på den guddommelige bistand, og

at de fullkomne dyder er en gave fra Gud og ikke noget vi kan opnå ved egne anstrengelser — der må skjenkes oss lys og kjærlighet ovenfra, fordi de er *overnaturlige*, altså over menneskelig evne, og må legges direkte i sjelen av Gud. Vi må — skriver hun i mange av sine bøker — være likegyldige overfor det onde som sies om oss og ikke glede oss når vi roses: *ære* er en likegyldig ting. Men man skal heller ikke la sig knuge av sin ufullkommenhet — håp på Gud: har vi bare ett inderlig ønske om å behage Ham, kan Han gi oss sin Nåde til virkelig å gjøre det, når vi alltid er i den gode vilje.

Det er ved bønn at man opnår de fullkomne dyder, men ved den overnaturlige bønn — kontemplasjonen som den hellige Therese fremstiller for sine døtre som målet for alle deres anstrengelser.

«Det som er absolutt nødvendig» — sier hun — «er å ha den mest absolutte og bestemte hensikt ikke å stanse før man har nådd til livskilden selv — komme hvad der enn vil, og selv om man skal styrte på veien, overveldet av de hindringer som verden fårner for vår fot.» Men hvis man med energi og utholdenhet utøver alle dyder — især forsakelsen og ydmykheten — og hengir sig helt til bønnen, vil der komme en dag hvor Gud gir oss sin fulle nåde som opplyser oss om Hans storhet og vår egen ringhet, og som gir sjelen en alt gjennemtregende kjærlighet. Da — sier hun — «vil i sjelens have dydene begynne å blomstre for til sist å bære frukt, og nellikkene og de andre blomster vil berede sig til å avgi sin parfyme.»

Det er Herren som utvirker det: «Han har som kjennetegn på sine gjerninger: å forakte jordens ting — ikke å søke sin egen fordel — kun å elske mennesker i Gud og ikke ære nogen for rikdommens skyld — således er de sjeler som vandrer i Herren.»
(Fortsettelse).

Eukaristisk kongress i København 1932.

Fredag den 19. til søndag den 21. August.

Fredag den 19. august kl. 9 i Jesu Hjerter kirke: Barnegudstjeneste. Prelatmesse. Prediken av Pastor C. Javorski. Felleskommunion. Etter messen chokoladegilde i St. Knuds skole. Herefter opførelse for barnene av H. D. T. Kiærulffs sangspill: Barnelek omkring barnevennen, utført av barn fra Aarhus.

Kl. 12 i St. Knuds sal (Stenosgade 4): Foredrag av Pater A. Menzinger: Messeofret. Derefter fremvisning av en messefilm. Pater J. Koch, Aarhus, avlegger rapport om den eukaristiske kultus i Danmark.

Kl. 7 i Klosterhaven (Tilbedelsesklosteret på Jagtvei): Festandakt med sakramental velsignelse. Preken ved Pater O. J. Ballin.

Kl. 8: Festmøte i Idrettshuset. Hornorkester. Det forenede kirkekor. Biskop Brems taler for Paven og byder gjestene velkommen. Representanter fra forskjellige land bringer Dan-

marks katolikker en hilsen. Tale av prof. Johannes Jørgensen. Fellessanger: Fast skal min dåpspakt og Credo (3. Credo).

Lørdag den 20. august. Kl. 9: Pontifikalmesse i St. Ansgars kirke. Preken ved Pater P. Nøsen S. J. Dessuten pontifikalmesser i en rekke andre kirker.

Kl. 12—2: Katolsk rundskue (i turistbiler). De viktigste katolske kirker og institusjoner i København besøkes under ledelse av assistent Henning Valeur Fausbøll.

Kl. 3: Møte i Biskoppens have. Pater J. Koch: Kristi Legems Korstog. Opførelse av H. D. T. Kiærulffs sangspill: Barnelek omkring Barnevennen, utført av barn fra Aarhus. Assistent Enoch Hiorth: Eukaristien og det danske folk.

Kl. 7 i Jesu Hjerter kirke: Festandakt med preken ved Sogneprest Osterhammel og sakramental velsignelse.

Kl. 8—10: Leilighet til skriftemål i alle kirker.

Søndag den 21. august. Kl. 8: Felleskommunion i alle kirker. Kl. 11 i Klosterhaven: Pontifikalmesse. Biskop Brems prediker. Alle synger Missa de angelis. 3. Credo. Etter messen procesjon gjennom St. Kjeldsgade, Australiensvei, ved klosteret og Jagtvei.

Kl. 4: H. D. T. Kiærulffs skuespill: Lægedom for Eders sår opføres på et av Københavns teatre.

Kl. 7 i Klosterhaven: Festandakt. Høitidelig innvielse til Jesu Hjerter.

Kl. 8: Festmøte i Idrettshuset. Orkestermusikk. Det forenede kirkekor synger bl. a. en del av Pavekantaten. (Tekst: P. Schindler; musikk: B. Husson). Helene Berg: Eukaristien og mennesket. H. D. T. Kiærulff: Alterets Sakramente — Verdens Lægedom. Fellessanger, bl. a. Credo.

Fra Vikariatet:

Administrator *Irgens* reiste nordover 7. juni. Under hans fravær fra Oslo — til slutten av juni — vil all post til Vikariatet og all post til administratoren, som ikke er merket «Personlig», bli åpnet av provikaren, velærverdige Pater dr. *Béchaux*.

Herhjemme —:

*Den Eukaristiske kongress i København.
Norsk deltagelse.*

Som bekjent vil det i København i dagene 19. til 21. august holdes en eukaristisk kongress. Man håper i Danmark at det også fra Norge må komme mange deltagere.

I det øiemed å organisere den norske deltagelse, således at den kan forme sig som en valfart av norske katolikker, har den apostoliske administrator opnevnt velærverdige Pater dr. *Béchaux* som direktør for den norske valfart.

Det regnes med at de forskjellige foreninger og menigheter, iallfall på Østlandet og Sørlandet blir såvidt tallrikt representert ved den store katolske manifestasjon at man kan opnå reduksjon av billettpriser på jernbane eller dampskib.

Nærmere enkeltheter om billettpriser m. v. vil bli meddelt gjennom «St. Olav».

Anmeldelse av deltagelse og eventuelle forespørslersendes til velærverdige Pater *Béchaux*, Neuberggaten 15, Oslo.

Skandinaviske Kvinners Katolske Forbund

har utsendt sitt medlemsblad nr. 15 for mai 1932. Det innledes med en artikkel — med bilde — av Administrator Irgens: «De katolske kvinneforbunds betydning», hvori der klart og instruktivt orienteres i katolske kvinners arbeide og innsatts i samfundslivet og sterkt betones, at all kvinnens virke har sin basis i hennes arbeid med, i og for hjemmet. I kraft av sin særlige utrustning for oppgavene her, har hun også rett og plikt til å få de ledende makter til å respektere kvinnelige synspunkter, som når de hevdes av *katolske* kvinner, aldri former sig som en kamp for kvinnelige særinteresser men alltid stilles i det almene bestes tjeneste.

Redaksjonelt hyldes fru Anna Barker for sin mangeårige dyktige ledelse av «N. K. K. F.» og ennvidere bringes referater fra landsmøtet her i Oslo, generalforsamlinger, forbundsnotiser med mere, og som vanlig en del godt lesestoff.

Men uten forringelse av de øvrige bidrag, kan man trykt fremheve frk. Antonie Tibergs artikkel om Sigrid Undset. I den syndflod av små og store avhandlinger om vår trossfelle, som i den siste tid har overskyttet leseverdenen, skulde man tro det var umulig nu å finne noget nytt — ikke desto mindre er det lykkedes for frk. Tiberg, idet hun bruker fru Undsets diktsamling: «Ungdom» (1910) som lyskaster. Det bilde hun tegner av forfatterinnen er et menneskes intuitive forståelse av en åndsbeslektet sjels vesen og væremåte og er fremstillet med en kunst som bringer tanken hen på en radering av Rembrandt: ikke en strek for meget og ikke en for lite — følsomt oppfattet og skarpt gjengitt. Man må gratulere medlemsbladets redaksjon og lesere med denne nye medarbeider.

E.

Fra Kristi Legemsfest-prosesjon i Oslo.

— og derute:

Rom.

Erkebiskopen av Wellington, New Zealand, Mgr. Redwood — som med sine 93 år er den eldste biskop i verden — er kommet til Europa for å overvære kongressen i Dublin, og er blitt mottatt av den Hellige Fader i en lang og vennskapelig audiens. Den ærverdige olding har nu hatt audiens hos fem paver: Pius IX, Leo XIII, Pius X, Benedikt XV og Pius XI. Som han nu er verdens eldste biskop var han i sin tid den yngste, da han blev utnevnt, kun 35 år gammel.

Rom.

Den forhenværende Kardinal-statssekretær Pietro Gasparri var gjenstand for store æresbevisninger på sin 80-årige fødselsdag. Fra Paven mottok han en lengere egenhendig lykkønskningsskrivelse, hvori Hs. Hellighet takket den ærverdige purpurbærer for hans mangfoldige og vidtforegnede videnskapelig-teologiske virksomhet i Kirkens tjeneste.

Rom.

I det italienske parlament brakte fornylig Sardi med tilslutning fra hele kamret de italienske misjonærer en dyptfølt hyldest. I en lengere tale påpeket han de store farer som disse misjonærer — særlig i Kina — alltid er utsatt for, og de uhyre ofre som de daglig må bringe.

De var vår tids martyrer — vår tids troshelter. Vel blev i øieblikket misjonshistorien i Kina skrevet med blod — men den vilde alltid være et uforgjengelig blad av menneskelig dåd. Under talen reiste alle de delegerte sig og påhørte den stående og i dyp bevegelse.

Rom.

I det internasjonale kollegium, den hl. Lorenzo av Brindisi, hadde fornylig Kapuzinerordenen en sammenkomst for å velge nye øverste ledere. I dette generalkapitel tok samtlige provincialer, kustoder og kommissærer for alle de over hele jorden utbredte ordensprovinser del. Valgt blev som generalminister: P. Vigilius da Valstagna — og Hs. Hellighet Paven mottok alle kongressens deltagere i privataudiens. I sin tale berømmet Paven ordens virksomhet på de mange forskjelligartede områder, og særlig dens arbeide i sjelesorgen og på misjonsmarkene.

Uganda, Afrika.

Innfødte katolikker i Nilens ekvatordistrikt har nu tilbudt frivillig å bygge en katedral i Gulu, og er gått igang med å fremstille alle de mange stener som må til. Det er meningen at den skal bygges utelukkende av innfødte under ledelse av en bygningskyndig munk fra Verona og at den ikke skal koste misjonen noget konstant utlegg.

Til Dublin.

Fr. Gillet, Dominikanergeneralen, har begitt sig på en visitasjonsreise til ordenshusene i England og Irland. Han ledsages av sin vikar, Fr. Thomas Garde, og vil overvære den eukaristiske kongress i Dublin.

Kristenforfølgelsene i Russland.

Chefen for den kristendomsfiendtlige kamp i Russland, Jaroslavsky, skrev fornylig: «Kommunisme og religion er dødsfiender. Der hvor religionen seirer har kommunismen tapt. Det kommunistiske liv er bare mulig hvor folket har revet sig løs fra alle religionsformer. Intet kompromis er mulig mellom disse to uforenelige størrelser.» Og disse ord praktiseres nu overalt i landet, hvor en av de største religionsfølgelser, som verdenshistorien overhodet kan opvise, er brutt løs og raser den dag i dag. Først blev alle biskopper, som ikke vilde ta del i det politiske liv, deportert til Sibirien eller drept på grusomste måte samt all kirkeeiendom konfiskert. Dernæst gikk regjeringen igang med å oppløse og demoralisere og skandalisere kirken ved en anti-religiøs propaganda for hvilken intet middel var for simpelt. Det siste utslag er dannelsen av forbundet: «De kjempende gudløse», på hvis programpost der åpent finnes en paragraff om utryddelsen av alle kristne, hvilket skulde være gjennomført på tre år. Regjeringen støtter dem på alle måter, og der finnes flere distrikter nu hvor der ikke er et eneste kirkehus stående igjen — ingen prester og ingen gudstjenester.

Men det lykkes ikke å utrydde Gudsiden av menneskesjelene — og alle de forferdelige forfølgelser har

kun ført til at alle kristne uten hensyn til bekjennelsesform er søkt sammen for å styrke og hjelpe hverandre i nødens dager. Allerede nu fortelles der om konversjoner av mennesker, som er blitt grepet av martyrenes heltemot, og man har grunn til å tro at en virkelig bevisst kristentro vil vokse frem i den russiske menigmann etter alle de grusomme utslag han nu har sett av den umenneskelighet som gudløsheten bringer over landet.

Japan.

Den første katolikk har holdt sitt inntog i den japanske riksdag: Oshima Torachiki, som er blitt valgt som representant for Hakodate, som hører under de kanadiske dominikaneres sjelesorgdistrikt.

Japan og katolisismen.

Den 9. februar i år brente de tyske franciskaneres høiere pikeskole i Sapporo. I løpet av ganske kort tid blev den gjenopbygget og har 730 elever — av alle byens pikeskoler mønstrer den skole det største antall elever. Dens bestyrerinne, en franciskanerinne, blev ydermere innvitert til å holde festalen ved en stor sammenkomst i anledning av den japanske keiserinnes fødselsdag i mars. Hun talte i den fullt besatte rådhusal over kvinnens verdighet som hustru og mor etter Kirkens opfatning og kom derved inn på Guds Moder som katolikkene oppfattet henne. Talen blev påhørt i lydhør stillhet. Ved en annen anledning blev erkebiskop Mooncy, som er den pavelige delegat for Japan, betraktet som regjeringens gjest da han foretok en inspeksjonsreise i landet.

Oversikt over de fra lokalforeningene innkomne beretninger ang. disse foreningers virksomhet i kalenderåret 1931.

Forening	Medlemsantall ved årets utg.	Mediantallets økning + eller tilbakegang ±	Inntekt	Utgift			Avh. styremøt.	Arr. foredrag	Istandbragte tilstelninger
				Ialt	Derav sendt Centralstyret	Anv. til formål innen menigheten			
Arendal	16	+ 1	157,90	83,00	56,00	24,00	—	2	Foredr. hver 3. mandag.
Bergen	28	—	259,85	214,00	202,00	0,00	3	1	1 aftenunderholdning.
Fredriksstad	16	+ 1	131,35	217,50	80,00	137,50	5	3	Felleskom. hver måned.
Hamar	35	÷ 7	301,08	218,85	50,00	168,85	7	5	5 festmøter.
Hammerfest									
Oslo, St. Olav	98	÷ 2	1 427,16	1 450,46	543,00	540,00	14	2	17. mai-fest. Juletefest og basar i fellesskap.
Oslo, St. Halvard	42	+ 6	727,76	725,50	218,00	448,00	8		8 Fellesstyremøter.
Porsgrunn									
Stabekk	28	+ 1	737,08	560,00	157,00	460,00	6	1	1 basar. 2 generallforsaml. 1 juletefest.
Trondheim	16	÷ 4	296,82		72,00	85,00			Juletefest og fastelavnsfest.
Tromsø	18	—	243,50	293,00	38,00		5	—	Utgitt 4 000 av „Fedrenes Tro“.
	297	+ 9 ÷ 13	4 282,50		1 416,00				